

[Arne Melchior]

varme indsats, som gøres af privatpersoner i dette land som idrætsledere, trænere for drenge, unge og voksne idrætsudøvere, en indsats, uden hvilken vort samfund ville være betydelig fattigere. Ingen tvivl om den sag.

Heller ingen tvivl om, at jeg forstår det dilemma, som idrætsledere på højt plan i dag er sat i, ved at de har fået – og her citerer jeg et interview med kulturministeren i B.T. den 14. maj – »smidt et politisk problem lige i hovedet«.

Det har de jo, og derfor er der yderligere grund til respekt for deres aktuelle situation og den vanskelighed, de står i.

Med al den opbakning, som vi i CD synes at idrættens udøvere, idrættens trænere og idrættens organisatoriske ledere skal og bør have i samfundet, kan vi til gengæld også nære en forventning om, at de forstår sammenhængene i tingene. Idrætsudøvere er jo ikke bare kendetegnet ved det; de er også ganske almindelige samfundsborgere som os andre; det er de nødt til at tage sig ad notam.

Vi har nok fået at vide løbende, at regeringen har orienteret idrætslederne om situationen og mere eller mindre om regeringens syn på situationen. Men jeg citerer igen fra det nævnte interview i B.T. den 14. maj, hvor kulturministeren siger, at hun forstår ikke »at de ansvarlige ledere ikke har orienteret de aktive mere om forholdene – eller skal vi sige baggrunden – for eventuelt afbud. Der har næsten ikke været en dialog mellem de aktive og lederne om baggrunden for uroen op til OL«.

Det er selvfølgelig en påstand, hvis gehalt jeg ikke nærmere har haft mulighed for at efterprøve, men kulturministeren har nok haft en vis viden som baggrund for at udtale sig, som hun har.

Derfor er der tale om et vist svigt, hvis det er foregået således, at lederne ikke over for de aktive idrætsudøvere har redegjort nøje for situationen, men det er nok et svigt, der eventuelt kan indhentes. Jeg forstår, at først-kommende weekend er deadline for tilmeldelse, men der kan ske mange ting endnu inden olympiaden, og der er en pligt for lederne til at orientere dem, der er udtaget eller vil blive udtaget, så de er så dybt inde i situationen, at hvert af disse mennesker kan tage deres personlige ansvar. De skal ikke være tvunget til at gøre det på baggrund af

nogle avisreferater. Det må være ledernes pligt at give den fulde orientering, som de selv er i besiddelse af, videre til de mennesker, som det direkte angår på krop og sjæl.

Jeg føler, at der er to vældig ulogiske punkter at pege på i den holdning, regeringen har taget. Det ene er den omstændighed, at vi netop på regeringens forslag og med tingets overvejende tilslutning har erklæret en boykot af en stat, som – for at citere fru Ingerlise Koefoed fra for lidt siden – irriterer en stormagt, udfordrer en stormagt. Jeg og mit parti har stemt for denne boykot. Vi synes, det er nødvendigt, så beklageligt den end er, så sjælden den end er. Det ulogiske ligger for mig deri, at hvis nu olympiaden skulle have været i Teheran i denne sommer, mon vi så ville have været uden en rådgivning fra regeringen til Danmarks Olympiske Komité om deltagelse eller ej? Jeg er overbevist om – selv om det er en tænkt situation – at så ville vi have fået en sådan rådgivning. De foranstaltninger, vi har truffet over for styret i Teheran, må klart føre til den slutning, at vi ville have frarådet olympiadefolkene at deltage. Jeg mener ikke, at det, Rusland har gjort sig skyldig i over for Afghanistan, er spor ringere. Det tror jeg heller ikke vores stats- eller udenrigsminister eller den samlede regering mener. Derfor er det ulogisk med sanktioner i det ene tilfælde – så berettigede de er – men ikke engang en udtalelse i det andet tilfælde.

Det andet ulogiske punkt, jeg vil pege på, er, at ministeren i sin redegørelse i forgårs klart erklærede, at sport og politik ikke kan holdes adskilt, og kulturministeren gav selv en lang række eksempler på, at man i Sovjetunionen selv har taget politiske konsekvenser inden for sportens område, eller man kan også sige sportslige konsekvenser af politiske situationer. Så må det da være uholdbart, at man ikke er villig til at drage en politisk konsekvens af en situation, som man selv erklærer ganske normalt må opfattes som politisk – ikke at forglemme FN's behandling af sportssamkvem med Sydafrika etc. etc.

Jeg mener, at disse ting ikke bare er ulogiske, de er uholdbare, og jeg er helt enig med de ordførere, der har talt om, at et stort antal regeringer har været i stand til at rådgive ved at udtrykke deres mening, rådgive sportens organisationer – og dermed også de enkelte deltagere på et eventuelt hold til de olympi-